

[Samuel sen.]

vende, og jeg synes afgjort, at vi er nået længere end til de rådgivende stænderforsamlinger. Det er vi for øvrigt nået til i løbet af 2 år, og da loven skal tages op til revision om 3 år, kan vi jo håbe på, at vi da når endnu et skridt videre. Det vil kun være et gode, hvis man undgår revolution, og det har vi jo en vis sans for at undgå i dette land.

Nu må tiden også være inde til, at man får det til at fungere på universiteterne. Det er ikke rimeligt, at man i et demokratisk land bare siger: vi afviser loven. Betragt den som en forsøgslov, der skal virke i 3 år, så kan vi justere igen.

Jeg er overbevist om, at mange studenter vil få særdeles meget at gøre, hvis de skal — hvad de bør — give møde i de forskellige ledelsesorganer. Alligevel har der vist sig en del utilfredshed med hensyn til valget af studenterrepræsentanter. Der er utilfredshed med, at valget foregår indirekte blandt de studerendes repræsentanter i fakultets- og fagråd, og at dette medfører dobbeltstillinger for studenterrepræsentanterne. Det er muligt, at det vil medføre heltidsstudentpolitikere — det er vi dog heller ikke ukendt med nu — men der er nok noget om kritikken. Man kan meget vel være enig med en person, når det drejer sig om faglig problematik, men uenig, når der skal træffes beslutning om udflytning osv. Derfor mener jeg, at vi skal se på i udvalget — og jeg vil gerne spørge ministeren, om han vil være villig til at overveje — om eventuelt studenterrådsformanden kan vælges direkte uden om de faglige råd til konsistorium.

Der har også været rettet indvendinger mod, at studenterne kun får $\frac{1}{3}$ indflydelse i fakultetsrådene, da man mener, at studenternes indflydelse i de underliggende organer dermed vil blive illusorisk. Det må her nøje præciseres, at studenterne skal have indflydelse også i de underliggende organer; det er ikke meningen, at flertallet skal majorisere. Dertil er for øvrigt at sige, at når organerne kommer i gang, må man da håbe, at der kan komme et fornuftigt samarbejde i gang, og at man ikke skal stemme om hvert eneste forslag. Når $\frac{1}{3}$ studenterrepræsentation går igennem alle organer bortset fra studienævne, hvor der er paritet, skal man vel ikke opfatte det for bomba-

stisk. Det må være muligt, hvis der er forhold, der taler for det enkelte steder, at ændre denne repræsentation.

Mange har været nervøse, fordi der er en paragraf, hvorefter et universitet har mulighed for tilskud fra anden side end statskassen. Man har set det som et overgreb på den frie forskning, og spøgelses som Pentagon, Esso og det sovjetiske efterretningsvæsen m. v. har været malet på væggen. Jeg mener, vi skal stå på vagt om den frie forskning, og vi skal være meget opmærksomme på, på hvilken måde disse penge bliver bevilget, men da det er styrelser, der er indsat af universitetet, der selv råder over beløbene, tror jeg nu, man overvurderer muligheden for infiltration meget stærkt; den må under alle omstændigheder ikke finde sted.

Når de forskellige organer begynder at fungere, vil jeg håbe, at der kan komme offentlighed over møderne. Det er væsentligt af hensyn til den offentlige debat, der ellers vil blive besværliggjort.

Det modsætningsforhold, som ingen vil nægte mange steder eksisterer i dag mellem professorer, lærere og studenter, håber jeg at vi via denne lov kan være med til at løse. Forhåbentlig ved også andre end historiestuderende, at Rom ikke blev bygget på én dag, og det er et Rom, vi skal opbygge, det er ikke et Karthago, vi skal ødelægge. Prøv nu at få det til at fungere i de næste 3 år, og så lad os komme til revisionen.

Der er fra forskellig side talt om et direktorat eller et universitetskanslerembede. Det er det alt for tidligt at tage stilling til nu, men mon ikke vi kan komme til en afklaring i den periode, der nu er til rådighed? Der er ingen af de lande, der i dag har kanslerembede, som jeg synes er særlig efterlignelsesværdige, men der må koordination til.

Vi hilser også med glæde, at der er kommet en paragraf med om, at der skal holdes disse årlige møder, ikke fordi jeg tillægger dem så voldsom stor betydning, men det må dog alligevel være af betydning, at forbrugerne får lejlighed til at høre og udtale sig. Husk på, uddannelserne koster i disse år overordentlig mange penge. Vi betaler de mange millioner — nogle af os med større glæde end andre — og derfor bør forbrugerne også høres.